

10/6/2014

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΔΡΑΚΟΥ

Η γυναίκα πίσω από το ίδρυμα Sagaro

Της Χριστίνας Σκορδή

Like

0 Σχόλια

Φωτογράφος αλλά και η γυναίκα πίσω από το ίδρυμα Sagaro, η Χριστίνα Δράκου μιλά για τη νέα της έκθεση κάτω από τον τίτλο «Η ζωή είναι ταξίδι».

Ταξίδεψε σε 60 χώρες, σ' ολόκληρο τον κόσμο βασικά, δημιουργώντας τις δικές της πραγματικότητες μέσα από τον φωτογραφικό της φακό. «Η φωτογραφία καθιλώνει την ένταση της στιγμής με μια μοναδική αμεσότητα, ζωντάνια και αυθορμητισμό. Περιδιαβαίνοντας τον κόσμο, αυτή τη φορά φωτογράφησα τη φύση και το

 Το Like.com.cy στο Facebook
ΠΑΤΗΣΤΕ ΚΑΙ ΚΑΝΤΕ ΜΑΣ Like

μεγαλείο της σε διάφορες γωνιές του πλανήτη. Από την Παταγονία μέχρι το Περού, από τον Καναδά μέχρι τη Βιρμανία, την Ινδία και τη Μέση Ανατολή», εξηγεί η ίδια.

Το υλικό που μάζεψε αυτή τη φορά έχει να κάνει με τη φύση από διάφορες χώρες του κόσμου, Αργεντινή, Παταγονία, Έρημο Νεβάδας, Αμερική, το Τροπικό Δάσος στον Καναδά, θέλοντας να δείξει το μεγαλείο της απέναντι στον άνθρωπο.

«Το ταξίδι μου δίνει μεγάλη χαρά. Κι αυτό ακριβώς είναι που θέλω να αποτυπώσω φωτογραφίζοντας τοπία και ανθρώπους. Για μένα μια φωτογραφία δεν έχει να κάνει με τεχνικούς όρους όπως θα σου απαντούσε ένας φωτογράφος που σπούδασε αυτή τη τέχνη. Δεν έχει καμιά σημασία το βάθος πεδίου αλλά το βάθος των συναισθημάτων».

Το αν φωτογράφιζα για χρόνια παιδιά ήταν ακριβώς γιατί αυτό ακριβώς μιλά στη ψυχή μου. Και για τη φύση το ίδιο ισχύει».

Η Χριστίνα Δράκου αναγνωρίστηκε ως παγκόσμια καλλιτέχνης και της αποδόθηκε το βραβείο του Εξαιρετικού Καλλιτέχνη Φωτογράφου από την FIAP (Διεθνής Ομοσπονδία Καλλιτεχνικής Φωτογραφίας- EFIAP).

Ακολουθώντας την καρδιά και την έμπνευση της, η Χριστίνα ίδρυσε το ίδρυμα SAGAPO και εργάζεται ενεργά για την εκπλήρωση της αποστολής του: να βοηθήσει τα παιδιά ανά το παγκόσμιο με την δημιουργία ενός κατάλληλου μαθησιακού περιβάλλοντος που θα τα βοηθήσει να αναπτυχθούν και να ηγηθούν των κοινοτήτων τους.

Όλα τα έσοδα από τις εκθέσεις και φωτογραφικά της άλμπουμ (Το Ταξίδι- 1997, Οι Άγγελοι του Φωτός, 2000, Close – ups. 2002, Μητέρα Ινδία, 2009) δωρίστηκαν σε φιλανθρωπίες όπως το κέντρο αποκατάστασης «Αγία Σκέπη», το Ίδρυμα «Θεοτόκος» στην Κύπρο, τους Γιατρούς Χωρίς Σύνορα, το Ίδρυμα Κάνε μια Ευχή, το Child Focus και πολλά άλλα.

Η έκθεση αυτή παρουσιάζει τοπία, κάτι που δεν χαρακτηρίζει τη δουλειά σου, έτσι δεν είναι; Παρόλο που τα τελευταία 25 χρόνια φωτογραφίζω το ανθρώπινο στοιχείο, πορτρέτο και δημοσιογραφική φωτογραφία δηλαδή, αυτή τη φορά παρουσιάζω 30 έγχρωμες φωτογραφίες της φύσης. Σ' αυτή την έκθεση ο άνθρωπος αποτελεί τη λεπτομέρεια. Τα βουνά, το νερό, ο ουρανός παρουσιάζονται όπως ακριβώς είναι, μεγαλειώδη δημιουργήματα της φύσης.

Για ποιο λόγο;

Θέλησα να δείξω την παρανόηση του ανθρώπου, γιατί ακριβώς έχει ξεχάσει τη δύναμη και την υπεροχή της φύσης απέναντί του, με αποτέλεσμα να καταπιάνεται με πράγματα που δεν αξίζουν, που δεν βρίσκονται στην καρδιά και τη θεϊκή του υπόσταση. Απέναντι στη φύση είμαστε και μικροί και αδύναμοι.

Αυτός ήταν ο στόχος της τωρινής έκθεσης λοιπόν;

Θα έλεγα πως ήταν ένας ασυνείδητος στόχος, αφού γενικά δεν βάζω στόχους στη ζωή μου. Προέκυψε όμως τελικά, αφού βρέθηκα σε γωνιές του πλανήτη όπου ο άνθρωπος υποκλίνεται πραγματικά στη φύση.

Σε ποιες χώρες θα πήγαινες ξανά και ξανά;

Στην Ευρώπη ταξιδεύω πολύ συχνά και για λόγους δουλειάς. Στην Αμερική έχω πάει πάρα πολλές φορές, στην Λατινική Αμερική αρκετές και επιστρέφω πάντα με αγάπη στην Ασία γιατί η Ασία με προσελκύει πάρα πολύ. Είναι πιο κοντά στη φιλοσοφία που έχω για τη ζωή και την πνευματικότητα.

Θα ήθελες να φωτογραφήσεις κάτι που δεν έχεις δει ή να πας κάπου που δεν έχεις πάει;

Αφήνω τη ζωή να με καθοδηγεί. Δεν κάνω μεγάλους προγραμματισμούς όσον αφορά στα ταξίδια μου. Όλα όμως ξεκινούν από ένα ερέθισμα. Θα ταξιδέψω είτε γιατί ένας άνθρωπος με συνάντησε και μου μίλησε για κάποιο προορισμό, είτε γιατί θα βρεθώ εκεί με τη δουλειά μου. Αυτοί οι λόγοι με οδηγούν στο να ταξιδεύω ακολουθώντας τη εσωτερική φωνή μου.

Κι αυτό που επιδιώκω είναι να βρίσκομαι με ανθρώπους πολύ ξεχωριστούς, αυτό μου δίνει μεγάλη χαρά. Συνήθως φιλοξενούμαι από ντόπιους, ζω μαζί τους, δεν κάνω τουρισμό σε ξενοδοχεία, αν και κάποιες φορές αναγκάζομαι να μείνω εκεί λόγω της δουλειάς και της παροχής υπηρεσιών που προσφέρουν. Αλλά τα ταξίδια που πραγματικά με ευχαριστούν είναι αυτά που με φέρνουν ανάμεσα στους ντόπιους. Στη Λίμνη Τιτικάκα για παράδειγμα στο Περού έμεινα σε σπίτια από μπαμπού που βρίσκονται πάνω σε πλωτά νησιά.

Τι είναι αυτό που επιδιώκεις φωτογραφίζοντας;

Δεν είμαι θεατής της ζωής του άλλου, ούτε θέλω να του κλέψω την εικόνα του φωτογραφίζοντάς τον. Μοιράζομαι αυτό που ζει, εκείνη τη στιγμή, το παρόν του. Αυτή η αμεσότητα εξάλλου είναι ο μόνος χρόνος που πραγματικά υπάρχει, που σε φέρνει αντιμέτωπο με τη ψυχή σου. Τίποτα δεν υπάρχει πέραν από αυτό, το παρελθόν έχει περάσει και το μέλλον είναι άγνωστο. Άρα αυτή η στιγμή που καταγράφεται είναι ο μόνος χρόνος που υπάρχει πραγματικά.

Το ταξίδι συντείνει στην πνευματικότητα;

Ο άνθρωπος που ταξιδεύει είναι ανεκτικός, έχει δεκτικότητα κι υπομονή, συμπόνια, αγάπη. Αλλιώς δεν πας πουθενά. Το ταξίδι συνεπάγεται ετοιμότητα. Να είσαι έτοιμος για τα πάντα.

Τι είναι αυτό που τελικά σε γοητεύει όταν φωτογραφίζεις;

Ο άνθρωπος. Εννοώ η καρδιά του ανθρώπου. Και η σχέση που αναπτύσσεται ανάμεσά μας. Χαίρομαι να γνωρίζω ανθρώπους που σκέφτονται, που αγαπούν τη πόλη, το χωριό τους, τη δουλειά τους, τη τέχνη, τη μουσική τους.

Τα έσοδα από αυτή την έκθεση αλλά και από τις πιο πρόσφατες εκθέσεις σου, δίνονται στο Ίδρυμα Sagapo, το οποίο διευθύνεις. Πως προέκυψε η ίδρυσή του;

Η κοινωνία σήμερα στην Κύπρο δημιουργεί εξαρτώμενα παιδιά που περιμένουν να ζουν από τα βοηθήματα και τα κοινωνικά παντοπωλεία. Η ιδέα του **Sagapo** που στόχο έχει την εκπαίδευση, είναι να δημιουργήσουμε τις συνθήκες ώστε τα παιδιά να διεκδικήσουν μια θέση στην κοινωνία με τις δικές τους δυνάμεις, γι' αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέσα από την παιδεία.

Με ποιο τρόπο;

Η ιδέα ξεκίνησε το 2012 όταν ήμουν στο Περού. Στο σχολείο ενός χωριού απ' το οποίο περάσαμε δεν υπήρχαν ούτε καρέκλες, ούτε θρανία για τα παιδιά. Είχα αποφασίσει λοιπόν πως τις φωτογραφίες που θα έβγαζα, θα τις πωλούσα και θα πρόσφερα τα λεφτά για αυτό το σκοπό. Έτσι ξεκίνησε η πρώτη ιδέα. Η έκθεση πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλες και τα έσοδα πήγαν στα παιδιά

αυτά. Μετά ήρθε η σειρά της Μαδαγασκάρης όπου δόθηκαν τετράδια, μολύβι, βιβλία για ένα ορφανοτροφείο. Το Ίδρυμα το κρατούσα πολύ ταπεινά σε χαμηλούς τόνους εκτός Κύπρου, μέχρι την οικονομική κρίση. Τώρα πια τα έσοδα από τις εκθέσεις πάνε σε παιδιά που τα έχουν ανάγκη στην Κύπρο αλλά και μέσω του ευρωπαϊκού προγράμματος Free Hands είναι ένα πρόγραμμα στη Λεμεσό-Κύπρο το οποίο στηρίζει τα παιδιά, τους γονείς και ειδικότερα την εργαζόμενη μητέρα. Το πρόγραμμα λειτουργεί στο πρώην δημοτικό Νηπιαγωγείο του Αγίου Ιωάννη το οποίο έχει μετατραπεί σε πολυδύναμο κέντρο για κοινωνικά προγράμματα. Την ίδια στιγμή το πρόγραμμα εξυπηρετεί 35 παιδιά από γειτονικά σχολεία.

